

BOG

HVAD JEG VED OM KVINDER PÅ HESTE (/BOEGER/HVAD-JEG-VED-OM-KVINDER-PAA-HESTE)

Af Pernille Stensgaard (/forfattere/pernille-stensgaard) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

BASIS%3A135603511&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/hvad-jeg-ved-om-kvinder-paa-heste) for at anmelde

Hestens kulturhistorie væves sammen med hovedpersonens erindringer og erkendelser i Pernille Stensgards smukke roman.

TAGS:

PERNILLE STENSGAARD (/TAXONOMY/TERM/31222) FOBIER (/TAXONOMY/TERM/3209) FØLELSER (/TAXONOMY/TERM/3597) HESTE (/TAXONOMY/TERM/4377)
IDENTITET (/TAXONOMY/TERM/4706) KULTURHISTORIE (/TAXONOMY/TERM/5995) KULTURKAMP (/TAXONOMY/TERM/31223)
KVINDEFRIGØRELSE (/TAXONOMY/TERM/6040) KVINDER (/TAXONOMY/TERM/1) KVINESYN (/TAXONOMY/TERM/6065)
SAMFUNDSFORHOLD (/TAXONOMY/TERM/9159) TVANGSTANKER (/TAXONOMY/TERM/10821) ÆNGSTELSE (/TAXONOMY/TERM/31224)

ANMELDELSE

18 apr.23

(/index.php/users/j
holmgaard-greibe)

Af Jette Holmgaard Greibe (/index.php/users/jette-holmgaard-greibe)
Skribent

Hestens kulturhistorie væves sammen med hovedpersonens erindringer og erkendelser i Pernille Stensgards smukke roman.

Journalisten Pernille Stensgaard sætter i romanen fokus på, hvordan kvinden har overtaget mandens plads på hesteryggen, men bogen er i endnu højere grad en rejse gennem menneskets allestedsnærværende ønske om at finde selverkendelse i naturen.

Pigen Pernille rider på hestene på hr. Petersens gård. Her er 44 heste, og stedet ejes af hr. og fru Petersen, som fordeler hestene til de hestehungrende piger. Efterhånden som pigerne bliver dygtigere, skifter de heste og kaster deres kærlighed på næste hest. Men en dag er verden forandret, og heste er ikke længere det eneste vigtige i pigernes liv.

Da den voksne Pernille køber hoppen Fura, håber hun, at den kan bære hende væk fra kalenderuniverset og tilværelsens uendelige huskesedler. Netop fordi menneskets forhold til heste er: *"Anderledes, fordi dette kammeratskab rettes mod menneskets ensomhed som art"*. Hun spørger sig selv, hvor dyrenes natur er blevet af i vores kultur. Det kunne være dejligt, om dyrene selv kunne sige noget, så menneskets fortolkninger ikke var det gældende. Og helst noget andet end det de 25.000 danske smågrise siger om os, når de lægger sig til at dø på en almindelig dag i stalden.

Pernille Stensgaard gør sin læser opmærksom på, hvordan den mindste forskydning har betydning og forklarer noget så almindeligt som hestepærer således: *"... en delikat forvandling af græs og hø. Hestene lader naturen passere næsten uskadt igennem sig."* Hun beskriver historiske begivenheder i ét afsnit, sit arbejde som voksen kvinde med unghesten Felix i næste, og indimellem disse lader hun bemærkninger om det triste ved den tabte natur og vores behandling af dyrene sive ud, uden at det er moraliserende, og uden at jeg føler mig overvældet af barnlig selvretfærdighed over disse uanfægtelige konstateringer.

Forfatteren beskriver skoven som et museum over "menneskers behov og omverdensbeherskelse", hun afklæder myten om, at "det menneske, der begejstres over kærligheden til et dyr" lider af dyb ensomhed, og hun betragter med eftertænksomhed historiens versioner af landskabet fra ryggen af sin hest.

Der bor så meget genkendelse i Stensgaards beskrivelse af sin livslange kærlighed til heste. Det er en fortabelse, som varer hele livet, og hvis tråde ligger lige under huden. Blot duften af nyslået græs kan få erindring og længsel i følsomme svingninger. Særligt sigende er beretningen om at elske inderligt og alligevel vende sig bort i ungdommen, fordi resten af verden skal erobres, og slutteligt at trække sig tilbage fra det erobrede til det, som bragte den største lykke.

BOGDETALJER

